

λυγίζω

λυγίζω κ. **λυγώ** κ. **λυγάω**, ρ. [<λυγίζω <λύγος (= λυγαριά)], λυγίζω. **1.** χάνω το θάρρος μου, το κουράγιο μου, καταβάλλομαι ηθικά ή ψυχικά: «λύγισε απ' το φόβο του και τα μαρτύρησε όλα || τον λύγισαν οι στενοχώριες και τα βάσανα της ζωής». (Λαϊκό τραγούδι: *κι αν στον έρωτα **λυγίσω**, Θεέ μου, σχώρα με, κι άμα πιω κι άμα μεθύσω, παρηγόρα με*). **2.** ενδίδω, κάμπτομαι, υποχωρώ: «μετά από τόσα παρακάλια, λύγισε ο άνθρωπος και απέσυρε τη μήνυση || με την πρώτη έφοδο, λύγισε η αντίσταση του εχθρού». (Λαϊκό τραγούδι: *το σκαλοπάτι σου, να ξέρεις, μου 'χει κάνει με τα ξενύχτια το κεφάλι μου βαρύ· ούτε το κρύο, που σε σκέφτομαι, με πιάνει και η βροχή να με **λυγίσει** δεν μπορεί // γεια σου λεβεντιά μου φτώχεια που ποτέ σου δε **λυγίζεις** σε βροχές κι ανεμοβρόχια*).

- δέντρο που λυγά, δε σπάζει, βλ. λ. δέντρο·

- λυγίζω σίδερα, βλ. λ. σίδερο·

- λυγίζω τη μέση μου, βλ. λ. [μέση](#)·

- λύγισαν και τα σίδερα ή λύγισαν τα σίδερα ή λύγισαν σίδερα, βλ. λ. σίδερο·

- λύγισαν τα πόδια μου, βλ. λ. πόδι·

- ό,τι λυγίζει δε σπάει, βλ. λ. [ό,τι](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας